

ΒΑΓΟΝΙ ΑΡΙΘΜΟΣ 6 - ΗΥΤΤΙ NRO 6

Σκηνοθεσία: Γιούχο Κουοσμάεν

Σενάριο: Αντρης Φελντμάνις, Γιούχο Κουοσμάεν, Λίβια Ούλμαν.

Ηθοποιοί: Σέιντι Χάαρλα.

Φωτογραφία: Γιάνι-Πέτερι Πάσι

Μοντάζ: Γιούσι Ρουτανιέμι

Χώρα: Φινλανδία, Εσθονία, Γερμανία, Ρωσία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 107'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 17 Βραβεία και 21 Υποψηφιότητες
Cannes Film Festival 2021, 2 Βραβεία, στον σκηνοθέτη, Μέγα Βραβείο και Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής.
Cottbus Film Festival of Young East European Cinema 2021, 1 Βραβείο
Göteborg Film Festival 2022, 2 Βραβεία, Καλύτερη ηθοποιία, Καλύτερη ταινία
International Cinematographers' Film Festival Manaki Brothers 2021, Βραβείο Χρυσή Κάμερα στη Φωτογραφία.
Jerusalem Film Festival 2021, Βραβείο Καλύτερης Διεθνούς ταινίας
Jussi Awards 2022, 7 Βραβεία, Παραγωγή, Ηθοποιός, Σκηνοθεσία, Σενάριο, Φωτογραφία, Μοντάζ και Μακιγιάζ.
Premio Sergio Amidei 2022, 1 Βραβείο
São Paulo International Film Festival 2021, Βραβείο Καλύτερης ηθοποιού.
Valladolid International Film Festival 2021, Βραβείο Καλύτερου ηθοποιού.

Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στις Κάννες και υποψηφιότητα ξενόγλωσσης Χρυσής Σφαίρας για μια παγωμένη στην όψη, μα ζεστή στην καρδιά σινε-διαδρομή σε αναζήτηση της ανθρώπινης επαφής.

Ενα ταξίδι στον αρκτικό κύκλο, που αξίζει να κάνει κανείς μέσα στον ελληνικό καύσωνα. Η νέα ταινία του Φινλανδού Γιούχο Κουοσμάεν («Η Πιο Ευτυχισμένη Μέρα στη Ζωή του Ολλι Μάκι») που κέρδισε το Μεγάλο Ειδικό Βραβείο στο 74ο Φεστιβάλ Καννών το 2021.

Η Λάουρα είναι μεταπτυχιακή φοιτήτρια αρχαιολογίας στη Μόσχα. Έχει έρθει από τη Φινλανδία, συνεσταλμένη, ντροπαλή, ήσυχη. Χωρίς μεγάλη αυτοπεποίθηση για τον εαυτό της. Για αυτό κι έχει ερωτευθεί κεραυνοβόλα την μεγαλύτερη της Ιρένε - μία βροντόφωνη κοσμοπολίτισσα που της κάνει δώρο ένα ταξίδι με τρένο και προορισμό τον αρκτικό κύκλο. Να πάνε μαζί να δουν τα προϊστορικά Πετρόγλυφα στο λιμάνι του Μουρμάνσκ. Η Ιρένε όμως είναι απρόβλεπτη, με ναρκισσιστική συμπεριφορά που αφήνει την Λάουρα στο κρύο. Τελευταία στιγμή ακυρώνει και τη βάζει μόνη της στο τρένο, βγάζοντάς την ουσιαστικά από τη ζωή της. Στο Βαγόني με τον αριθμό 6 περιμένει την αποκαρδιωμένη κοπέλα άλλη μία αρνητική έκπληξη. Συνοδοιπόρος της στο μικρό της κουπέ θα είναι ένας άξεστος, ενοχλητικός, μονίμως μεθυσμένος ανθρακωρύχος. Εγκλωβισμένοι στο μακρύ τους ταξίδι, δύο άνθρωποι θα αναγκαστούν να γνωρίσουν ο ένας τον άλλον. Και τον πραγματικό εαυτό τους. Ο Γιούχο Κουοσμάεν («Η Πιο Ευτυχισμένη Μέρα στη Ζωή του Ολλι Μάκι») πταίει στην ιδέα του ομότιπλου βιβλίου της Ρόζα Λίκσομ, αλλά στην ουσία ξαναγράφει αυτό το ταξίδι, τοποθετώντας το στα 90ς, δίνοντάς του άλλο προορισμό και σκιαγραφώντας διαφορετικά τους δυο χαρακτήρες. Δεν τον ενδιαφέρει η υποβόσκουσα βία, η απειλή που ελλοχεύει στο μυθιστόρημα της Λίκσομ και στον χαρακτήρα του συνεπιβάτη, Λιόχα (ο οποίος στο βιβλίο ήταν πολύ πιο ηλικιωμένος). Με ρομαντική εμπιστοσύνη στον άνθρωπο, ο Κουοσμάεν ξεκινά κι ο ίδιος το ταξίδι της ταινίας του για να βρει **όσα μάς ενώνουν**, όχι όσα μας χωρίζουν. Δε θα το κάνει όμως «ρομαντικά». Η κάμερα του θα στρι-

μωχθεί στο μικρό βαγόνι και θα καταγράψει ωμά την αγένεια, τη μπόχα, τη δυσφορία. Άλουστα μαλλιά, βρώμικες ανάσες, άβολες κουβέντες. Η ζωή δεν είναι ταινία του Λινκλέιτερ, όπου γοητευτικοί ξένοι γνωρίζονται στα τρένα. Η αληθινή ζωή σε εγκλωβίζει σε αμήχανες αντιπαραθέσεις και σε αιφνιδιασμούς. Όμως εκεί κρύβονται και οι εκπλήξεις της. **Πρέπει να τολμήσεις, να βγεις από το επτασφάλιστο καβούκι σου**, να μετακινηθείς από την ασφάλεια σου - να κάνεις ένα ταξίδι, κυριολεκτικό ή μέσα σου. Γιατί μόνο αν ρισκάρεις να εκτεθείς, έχεις την ελπίδα κάποιος, επιτέλους, να σε δει.

Ο Κουοσμάνεν δεν βιάζεται. Παρατηρεί. Σφίγγει τον κλειδί ανάμεσα στο ζευγάρι κι εμπιστεύεται τους ηθοποιούς του να χτίσουν λέξη λέξη, βλέμμα βλέμμα, την αλλαγή στην ατμόσφαιρα του βαγονιού. Δεν υπάρχει στιγμή που δεν τους πιστεύεις. Ίσως γιατί όσο γεωμετρικά τους περιόρισε, τόσο χώρο τους έδωσε ερμηνευτικά να ξαναγράψουν τους διαλόγους τους, ώστε να βρουν τους χαρακτηριστές τους εκεί που τους αισθάνθηκαν δικούς τους.

Ο Γιούρι Μπόρισοφ θα θάψει γενναία την αληθινή καρδιά του Λιόχα κάτω από στρώσεις βρώμικης επιδερμίδας και ενοχλητικής σωματικότητας - παραβιάζει το «χώρο» της Λάουρα με όλο του το είναι, ακόμα κι όταν κοιμάται. Και η Σέιντι Χάρλα (θεατρική ηθοποιός, στον πρώτο μεγάλο κινηματογραφικό ρόλο της καριέρας της) θα φορέσει την ασφάλεια της ηρωίδας της σαν ζεστό παλτό, που από κάτω κρύβονται τραύματα που δε θα μάθουμε ποτέ. Πληγωμένα βλέμματα, σαν κουτάβι που το κλώτσησαν, κλεμμένα, πνιχτά χαμόγελα, μικρά βήματα προς την ελευθερία.

Ο production designer Κάρι Κανκάνπα αναπαραστά τη Ρωσία των 90ς σε σημείο που ο θεατής νιώθει να φορά τα γουόκμαν της Λάουρα (που παίζουν το «Voyage Voyage» των Desireless) να αναγνωρίζει την ατμόσφαιρα στα ρετρό σαλόνια της Μόσχας, να μυρίζει την έλλειψη καθαρού αέρα του τρένου. Κι ο διευθυντής φωτογραφίας Τζ. Π. Πάσι ενισχύει το ταξίδι πίσω στο χρόνο, με μία θαμπή εικόνα αναλογικών χρωμάτων που σε κάνουν να νιώθεις την ταινία ως νοσταλγική ανάμνηση, σαν όνειρο από το παρελθόν. Το βασικότερο: όλοι μαζί και με τον Κουοσμάνεν να κρατά σταθερά το τιμόνι, ξεπερνούν την παγίδα της θεατρικότητας στον έγκλειστο χώρο. Κινείσαι, τρέχεις πάνω στις γραμμές, τρέχουν τα τοπία, τρέχουν τα συναισθήματα.

Τρέχουν και τα μάτια. Γιατί την αναγνωρίζεις αυτή την παλλόμενη μοναξιά στο στριμωγμένο βαγόνι. Την μοναξιά μέσα σου που πρέπει να βρεις το κουράγιο να την αερίσεις - ναι, την πιο ακατάλληλη στιγμή, με τον πιο ακατάλληλο άνθρωπο. Στις ανεμοθύελλες του αρκτικού κύκλου, αν κι αυτός δεν είναι ο πραγματικός προορισμός. Όπως σε όλα τα road trips, έτσι κι εδώ τον προορισμό τον κουβαλούσες στις αποσκευές σου.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

Κάθε μέρα μοιάζει να εφευρίσκεται κι ένας καινούργιος, συναρπαστικός τρόπος για να κρατά τους ανθρώπους μπροστά σε μια οθόνη ή απασχολημένους σε μια μοναχική δραστηριότητα. Ακόμα και πριν την εποχή των κινητών και του ίντερνετ, όμως, η έλλειψη της άμεσης ανθρώπινης επικοινωνίας ολοένα και μεγάλωνε στην καρδιά του δυτικού κόσμου, αποτελώντας ένα από τα πιο επίκαιρα θέματα

του μεταπολεμικού σινεμά. Ο 43χρονος **Φινλανδός Γιούχο Κουοσμάνεν** έχει τον δικό του τρόπο να συνεχίζει μια αντονιονική στον πυρήνα της προβληματική, αναζητώντας τις απρόβλεπτες διαδρομές μιας ρομαντικής συνάντησης (φιλίας ή έρωτα) με φόντο το παγωμένο τοπίο του ευρωπαϊκού Βορρά.

Έτσι, στη μεσαίου μήκους του “The Painting Sellers” (2010) τρεις ταξιδιώτες προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τον θυμωμένο χριστουγεννιάτικο καιρό, στη βασισμένη σε αληθινά γεγονότα “**Πιο Ευτυχημένη Μέρα στη Ζωή του Όλλι Μάκι**” (2016) ένας μπόξερ, πιεσμένος από τα media και τους σπόνσορες, ερωτεύεται λίγες μέρες πριν τον αγώνα της ζωής του και στο “Βαγόνι Αριθμός 6” δυο αταίριαστοι χαρακτήρες αναγκάζονται να συνυπάρξουν κάτω τις πιο αντίξοες ψυχολογικά συνθήκες. Όλοι τους θα αναθεωρήσουν τις προτεραιότητές τους, αναβαθμίζοντας αξίες που μοιάζουν να έχουν χαθεί σ’ έναν κόσμο που αποχαιρετά την αθωότητα του. Στην τελευταία, γυρισμένη σε φιλμ ταινία του Κουοσμάνεν αυτό αντανακλάται σε μια πραγματικότητα όπου υπάρχουν μόνο γουόκμαν και βιντεοκάμερες, αλλά πάντα περισσεύει χώρος για μια πληγωμένη καρδιά. Όπως αυτή της **Λάουρα, Φινλανδής φοιτήτριας αρχαιολογίας στη Μόσχα, που “αναγκάζεται” να κάνει μόνη της μια διαδρομή δύο χιλιάδων χιλιομέτρων, μέχρι το αρκτικό λιμάνι του Μούρμανσκ και τα περίφημα πετρογλυφικά του**, συνειδητοποιώντας πως η ερωτική της σχέση με την οποία σχεδίαζαν το ταξίδι θέλει στην πραγματικότητα να την ξεφορτωθεί. Συντετριμμένη, διαπιστώνει επιπλέον ότι **πρέπει να μοιραστεί το κουπέ του τρένου με έναν μεθυσμένο Ρώσο μεταλλωρύχο.**

Από τη μια μεριά η ακίνητη, απέραντη και ψυχρή φύση κι από την άλλη μια παλλόμενη με αισθήματα καρδιά. Στο τέλος της διαδρομής ένα ιστορικό εύρημα χιλιάδων χρόνων και ως εκεί ατέλειωτες ώρες γεμάτες παρεξηγήσεις, εντάσεις και απογοητεύσεις. Μεθοδικά και αβίαστα, με χιούμορ και διακριτική υπογράμμιση του περάσματος του χρόνου, ο Κουοσμάνεν φέρνει σε αντιπαράθεση το αιώνιο με το καθημερινό, το ιστορικά σπουδαίο με το κοινότοπο ανθρώπινο, αναδεικνύει την αξία της στιγμής και φέρνει στην επιφάνεια απωθημένα –από ανασφάλεια, αλλοτρίωση ή κοινωνική προκατάληψη– πάθη. **Ωδή στην απρόβλεπτη γοητεία του εφήμερου, το “Βαγόνι Αριθμός 6” είναι ένα πρωτότυπο και ανοιχτόκαρδο... rail monie, που απέσπασε το Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στις Κάννες και υποψηφιότητες για ξενόγλωσση Χρυσή Σφαίρα και τρία Ευρωπαϊκά Βραβεία** (καλύτερης ταινίας, αντρικής και γυναικείας ερμηνείας).

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

JUHO KUOSMANEN

Σκηνοθέτης, Σεναριογράφος και Ηθοποιός, γεννήθηκε το 1979 στην Kokkola, Φινλανδία. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 17 Βραβεία και 30 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: 2022 Zone B (TV Series, 3 episodes), 2021 Βαγόνι αριθμός 6, 2020 Kakarat (TV Series, 4 episodes), 2017 Salaviinanpolttajat (Short), 2016 Η πιο ευτυχισμένη μέρα στη ζωή του Όλλι Μάκι, 2013 Hevoshullu (Short), 2012 Romu-Mattila ja kaunis nainen (Short), 2010 Taulukauppiat, 2008 Kaupunkilaisia (Short), 2007 Kestomerkitsijät (Short).